

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8CoCsp/5/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8223209501
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eduard Valenčin
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8223209501.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Eduarda Valenčina a členov senátu JUDr. Jany Burešovej a JUDr. Mariana Hoffmanna, PhD., v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, XXX XX C., právne zastúpený: JUDr. Daniel Tarbaj, advokát, so sídlom Zámocká 525/28, 091 01 Stropkov, proti žalovanému: BENCONT COLLECTION, a.s., Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, IČO: 47 967 692, o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bardejov, č. k. 8Csp/42/2023-42 zo dňa 27.06.2024 takto

rozhodol:

I. M e n í rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 30 eur, v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a v prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

II. P r i z n á v a žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bardejov, ako súd prvej inštancie, odvolaním napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 380,80 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok) a žalobcovi priznal voči žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 % (II. výrok).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na to, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenia primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 380,80 eur z dôvodu, že v konaní vedenom Okresným súdom Svidník pod sp.zn. 5Csp/62/2021 bol žalobca (v základnom konaní ako žalovaný) úspešný, keďže došlo k zastaveniu tohto konania, v ktorom si žalovaný (v základnom konaní žalobca) uplatňoval voči žalobcovi ako spotrebiteľovi sumu 761,59 eur s príslušenstvom, pričom žalobca vzniesol námietku nedostatku aktívnej vecnej legitímácie, v dôsledku čoho došlo k späťvzatiu žaloby a zastaveniu konania. Žalobca poukázal na to, že na základe § 3 ods. 5 a § 4 ods. 2 písm. b) zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa boli porušené jeho práva, ktoré bol nútený brániť v základnom konaní, pričom žalovaný si uplatnil na súde nedôvodnú pohľadávku na základe neplatného právneho úkonu. Výška uplatneného nároku zodpovedá 50 % zo sumy žalovanej istiny, pretože vo veciach, v ktorých je predmetom konania finančná čiastka, je jediným objektívnym kritériom pre určenie primeraného finančného zadosťučinenia suma, o ktorú sa dodávateľ chcel na úkor spotrebiteľa obohatiť. Súd prvej inštancie zároveň poukázal na to, že žalovaný vo svojom vyjadrení uviedol, že považuje návrh žalobcu za nedôvodný, keďže žalobca nespĺnil zákonný predpoklad pre jeho uplatnenie, a to úspešné uplatnenie práv alebo povinností voči dodávateľovi. Žalovaný poukázal na to, že v základnom konaní nebol žalobca v postavení žalobcu, ale žalovaného a z tohto dôvodu nie je splnená hmotnoprávna podmienka pre uplatnenie predmetného nároku, nakoľko si žalobca na súde úspešne neuplatnil svoje práva v postavení žalobcu.

Žalobca v replike poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7Cdo/237/2021 zo dňa 30.03.2023, z ktorého vyplýva, že porušiteľom, voči ktorému je možné úspešne domáhať sa primeraného finančného zadosťučinenia je taktiež postupník pohľadávky. V súvislosti so zastavením základného konania poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Cdo/173/2022 zo dňa 25.04.2023. Taktiež poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019, z ktorého vyplýva, že pre vznik nároku na uplatnený nárok sa nevyžaduje vznik, ani hrozba ujmy. Zároveň poukázal na to, že vzhľadom na charakter a stupeň porušenia práv a povinností daných spotrebiteľskými normami je uplatnená výška nároku primeraná.

Súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia poukázal na to, že v základnom konaní v dôsledku procesnej obrany žalobcu došlo k späťvzatiu žaloby a následnému zastaveniu konania. Uviedol, že žalobca v základnom konaní (OS Svidník, sp.zn. 5Csp/62/2021) podal dňa 15.03.2022 vyjadrenie k žalobe, ktoré bolo žalovanému doručené 17.03.2022 a podaním zo dňa 18.03.2022 zobral žalovaný žalobu späť a žiadal konanie zastaviť. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti uviedol, že niet pochýb o tom, že žalovaný uznal tvrdenia žalobcu o bezdôvodnosti podanej žaloby. Jednalo sa o úspešnú obranu žalobcu a nie je dôležité, či spotrebiteľ vystupuje v konaní ako žalobca alebo žalovaný, ale je dôležité, či úspešne uplatní porušenie svojich spotrebiteľských práv.

Súd prvej inštancie vyjadril nesúhlas s konštatovaním žalovaného, že v základnom konaní nebolo vyslovené, či tento má alebo nemá aktívnu legitímáciu v tomto konaní, pričom pokiaľ mal žalovaný za dôvodné preukazovať tieto skutočnosti, mohol v základnom konaní pokračovať a nebrať žalobu späť bez uvedenia dôvodu, avšak žalovaný takto nepostupoval, čím jednoznačne zavinil situáciu, kedy bol spotrebiteľ v tomto konaní úspešný a svojim aktívnym konaním pred súdom splnil podmienku vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Súd ďalej konštatoval, že žalobcovi jednoznačne vznikla ujma v jeho nemajetkovej sfére, keďže konanie žalovaného bolo spôsobilé privodiť mu ujmu vo sfére jeho rodinného, súkromného a spoločenského života. Súd prvej inštancie považoval za primeranú priznanú sumu, a to s ohľadom na intenzitu zásahu žalovaného do práv žalobcu ako spotrebiteľa. Uviedol, že nemôže byť pochýb o tom, že súdne konanie predstavuje pre bežného spotrebiteľa stresovú situáciu, navyiac ak si nemôže byť istý želaným výsledkom.

3. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný, a to z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP. Poukázal na to, že súd prvej inštancie bez akýchkoľvek dôkazov dospel k záveru, že ak by sa žalobca ako spotrebiteľ v predchádzajúcom konaní nevyjadril, žalovaný by pokračoval v konaní a nevzal by žalobu späť, pričom žalovaný uznal procesnú obranu žalobcu. Tieto skutočnosti nepovažuje žalovaný za pravdivé a konajúci súd ich nemal ani za relevantne preukázané, keďže nevykonal žiadne dokazovanie a svoje závery vyhodnotil len subjektívne.

Žalovaný podotkol, že je nevyhnutné vziať na zreteľ aj tú skutočnosť, že v základnom konaní nedošlo k žiadnemu zásahu do majetkovej sféry žalobcu, nakoľko v tomto konaní nebol zaviazaný na žiadnu povinnosť, navyše dostal od žalovaného plnú náhradu trov konania. Súd prvej inštancie nesprávne rozhodol o ujme žalobcu, nakoľko ujma nastala v majetkovej sfére žalovaného, pretože žalobca nesplnil pohľadávku žalovaného resp. pôvodného veriteľa a za týchto okolností sa ešte domáha nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Žalobca zároveň citoval z rozhodnutia Mestského súdu Košice sp.zn. K2-37C/5/2022, z ktorého okrem iného vyplýva, že aj v prípade pokiaľ sú splnené podmienky § 3 zákona č. 250/2007 Z.z., je možné ochranu práva žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie odoprieť, a to s poukazom na § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti poukázal na to, že žalobca uzavrel s pôvodným veriteľom záväzkovo právny vzťah, na základe ktorého využíval služby poskytované pôvodným veriteľom, za ktoré však žalobca nezaplatil, čím je jednoznačne subjektom porušujúcim právo a je v rozpore s dobrými mravmi, ak žalobca poruší svoju povinnosť zaplatiť za dohodnuté elektronické služby a následne dostane náhradu trov konania od subjektu, ktorému on dlží finančné prostriedky a ešte sa domáha primeraného finančného zadosťučinenia. V takomto prípade je absolútne neprimeraná, neadekvátna a nespravodlivá právna ochrana žalobcu, ktorá je za týchto okolností v rozpore s dobrými mravmi. V konaniach o primerané finančné zadosťučinenie je totiž potrebné nielen preskúmanie splnenia hmotnoprávných podmienok na priznanie tohto nároku, ale je nevyhnutné vziať na zreteľ aj osobité, špecifické skutkové okolnosti, ktoré v konečnom dôsledku vyvrátia priznanie tohto nároku v dôsledku rozporu s dobrými mravmi.

Žalovaný taktiež poukázal na to, že ak súd prvej inštancie vychádzal zo skutočností proklamovaných žalobcom o údajnom nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalovaného v predchádzajúcom konaní, potom v tomto spore nemá žalovaný pasívnu vecnú legitímáciu, a teda súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil základné procesné podmienky a postupoval procesne nesprávne a zaviazal pasívne vecne nelegitimovaný subjekt, čo je nezákonný postup a nezákonné rozhodnutie.

Žalovaný vzhľadom na vyššie uvedené navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a priznal mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

4. Žalobca k odvolaniu žalovaného uviedol, že výsledok základného konania evidentne preukazuje, že žalobca bol v tomto konaní úspešný. Vo vzťahu k nároku na primerané finančné zadosťučinenie v prípade zastavenia základného konania po späťvzati žaloby, žalobca poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Cdo/173/2022 zo dňa 25.04.2023. Žalobca navrhol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť a priznať mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. Žalovaný v odvolacej replike poukázal na to, že žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu citoval množstvo rozhodnutí, ktoré nemajú žiadnu relevanciu vo vzťahu k žalobnému nároku. Žalovaný zastáva názor, že v danom prípade neboli splnené hmotnoprávne podmienky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, nakoľko v základnom konaní nebolo judikované porušenie práva žalobcu. Zároveň žalovaný podotkol, že žalobca je tým subjektom, ktorý porušil svoje základné záväzkové povinnosti a on ešte žiada priznať primerané finančné zadosťučinenie. Uvedené žalovaný považuje za konanie v rozpore s dobrými mravmi a zjavné zneužívanie práva zo strany žalobcu. Žalovaný zotrval na svojom odvolaní a odvolacom návrhu.

6. Žalobca v odvolacej duplike uviedol, že vzhľadom na priebeh základného konania, ako aj tohto konania, poukazuje na postoj žalovaného a intenzitu porušenia spotrebiteľských noriem, pričom žalovaný, hoci voči žalobcovi uplatňoval nedôvodný nárok, naďalej nechce niesť akúkoľvek zodpovednosť za porušenie svojich zákonných povinností. V súvislosti s argumentáciou žalovaného, že žalobca konal nepoctivo a v rozpore s dobrými mravmi, žalobca uviedol, že to považuje za absolútne mylné chápanie inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na sankciu pre dodávateľa a finančné obohatenie spotrebiteľa. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nepozná žiadnu ďalšiu alternatívu v peňažnej forme tohto nároku, tak z toho vyplýva, že úspešnou žalobou sa práve spotrebiteľ v istej forme obohatiť musí. Nemožno však takéto obohatenie spotrebiteľa stotožňovať s bezdôvodným obohatením, t.j. každé získanie finančných prostriedkov je predsa obohatením sa subjektu, ktorý finančné prostriedky získal.

7. Krajský súd v Prešove (ďalej aj len „odvolací súd“), príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. – Civilný sporový poriadok (CSP)), vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 362 ods. 1 CSP) subjektom k tomu oprávneným (§ 359 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že neboli splnené podmienky pre potvrdenie, ale ani pre zrušenie napadnutého rozsudku, preto ho podľa § 388 CSP zmenil.

8. Odvolací súd poukazuje na to, že vo vzťahu k ustanoveniu § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., či už v pôvodnom alebo terajšom znení, je potrebné uviesť, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Zároveň treba uviesť, že novšie znenie zákona o ochrane spotrebiteľa dokonca ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa ustanovené zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitným predpisom, bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi, pričom nie je právne významné, či sa spotrebiteľ v pôvodnom konaní aktívne domáhal svojich práv v procesnom postavení žalobcu, resp., či svoje práva uplatnil v rámci obrany, v procesnom postavení žalovaného. V tomto ohľade odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017, z ktorého okrem iného vyplýva, že jediným predpokladom pre priznanie takéhoto nároku je, že spotrebiteľ sa na súde úspešne domohol svojich práv a nie je potrebné preukazovať, že spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, teda spotrebiteľ v danom prípade nemusí preukazovať existenciu a výšku vznikutej ujmy. V základnom konaní (OS Svidník, sp.zn. 5Csp/62/2021) sa žalobca úspešne ubránil voči žalobe žalovaného, ktorý si od neho uplatňoval sumu 761,59 eur s príslušenstvom, pričom konanie v tejto veci bolo právoplatne zastavené, z dôvodu späťvzatia žaloby žalovaným, bez uvedenia dôvodu.

9. Žalovaný v odvolaní súdu prvej inštancie vyčítal, že tento bez akéhokoľvek dokazovania, dospel k záveru, že žalovaný porušil spotrebiteľské práva žalobcu. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje

na to, že z obsahu pripojeného spisu Okresného súdu Svidník sp.zn. 5Csp/62/2021 vyplýva, že žalovaný uplatnil voči žalobcovi nárok na zaplatenie sumy 761,59 eur s príslušenstvom z titulu verejných služieb, ktoré žalobcovi poskytol právny predchodca žalovaného spoločnosť O2 SLOVAKIA, s.r.o. Bratislava. Z tohto spisu taktiež nepochybne vyplýva, že žalobca podaním zo dňa 15.03.2022 namietal vecnú aktívnu legitímáciu žalobcu z dôvodu, že v spise absentuje výzva na splnenie celého dlhu v zmysle § 43 ods. 13 zákona č. 351/2011 Z.z., čo je podmienkou platného postúpenia pohľadávky telekomunikačného podniku na tretiu osobu. Z uvedeného dôvodu navrhol žalobca žalobu v základnom konaní zamietnuť. Žalovanému bolo toto vyjadrenie doručené dňa 17.03.2022 a dňa 18.03.2022 zobrať žalobcu v celom rozsahu späť, navrhol konanie zastaviť a žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznať, pričom neuviedol dôvod späťvzatia žaloby. Súd prvej inštancie v tejto veci uznesením zo dňa 22.03.2022 konanie zastavil a žalobcovi (v základnom konaní žalovanému) priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu.

10. Z judikatúry najvyšších súdnych autorít nepochybne vyplýva, že nárok na primerané finančné zadostučinenie je možné uplatniť nielen v prípade, pokiaľ spotrebiteľ vystupuje v pozícii žalobcu voči dodávateľovi, ale aj v prípade, pokiaľ sa spotrebiteľ z pozície žalovaného úspešne ubránil žalobe dodávateľa. V základnom konaní, ktoré je podkladom tejto žaloby došlo presne k tomu, že žalobca (v základnom konaní žalovaný) sa ubránil voči žalobe žalovaného (v základnom konaní žalobcu), keďže bolo právoplatne rozhodnuté o zastavení konania o zaplatenie sumy 761,59 eur s príslušenstvom. Žalovaný sa bránil tým, že žalobca si nemôže uplatniť nárok na primerané finančné zadostučinenie, keďže nebolo úspešne preukázané porušenie spotrebiteľských noriem. V tomto ohľade odvolací súd poukazuje na to, že žalobca presne citoval, ktoré zákonné ustanovenie bolo porušené a konštatoval, že práve z tohto dôvodu je postúpenie pohľadávky neplatné a žalovaný v základnom konaní nie je vecne aktívne legitímovaný. Je nesporné, že v základnom konaní neboli tieto skutočnosti exaktné dokazované, a to práve z dôvodu, že žalovaný (v základnom konaní žalobca) zobrať žalobu späť bez uvedenia dôvodu. V tejto súvislosti nie je vôbec nelegitímne urobiť záver, tak ako to konštatoval súd prvej inštancie, že späťvzatie žaloby bolo priamou bezprostrednou reakciou na vyjadrenie žalobcu (v základnom konaní žalovaného), pretože žalovaný (v základnom konaní žalobca) neuviedol žiaden konkrétny dôvod späťvzatia žaloby. Za týchto okolností je právne relevantný záver súdu prvej inštancie o tom, že žalobca na súde úspešne uplatnil porušenie svojich spotrebiteľských práv, a preto je v danom prípade daný základ nároku na primerané finančné zadostučinenie.

11. Žalovaný v odvolaní taktiež namietal, že je v rozpore s dobrými mravmi, pokiaľ by súd mal priznať žalobcovi, ktorý si nesplnil svoj záväzok voči právnenému predchodcovi žalovaného na základe zmluvy o poskytnutí verejných služieb (telekomunikačné služby), navyše ešte aj primerané finančné zadostučinenie. K tomu odvolací súd uvádza, tak ako to uviedol vyššie, že v danom prípade je daný základ nároku a skutkové okolnosti týkajúce sa tejto veci, teda aj skutočnosť, že nárok žalovaného v základnom konaní nebol priznaný z dôvodu nesplnenia podmienok týkajúcich sa platného postúpenia pohľadávky, a nie napr. z dôvodu zaplatenia faktúr za poskytnuté služby, odvolací súd zohľadnil pri určení výšky primeraného finančného zadostučinenia, pričom zároveň poukazuje na to, že žalovanému, v prípade, ak považuje svoj nárok uplatnený v základnom konaní ako dôvodný, nič nebráni po splnení všetkých zákonných podmienok, opätovne ho uplatniť v súdnom konaní.

12. Žalovaný taktiež namietal, že súd prvej inštancie vychádzal zo skutočností o údajnom nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalovaného v základnom konaní, a preto žalovaný v tomto konaní nemá pasívnu vecnú legitímáciu. V súvislosti s touto námietkou odvolací súd poukazuje na to, že takáto argumentácia je právne irelevantná, pretože aj keby žalovaný (v základnom konaní žalobca) nebol zobrať žalobu späť a súd by bol vo veci meritórne rozhodol tak, že by žalobu zamietol z dôvodu neexistencie aktívnej vecnej legitímácie, tak táto okolnosť by nemala vplyv na záver, že u žalobcu (v základnom konaní žalovaného) došlo k porušeniu jeho spotrebiteľských práv, teda že v rámci svojej obrany úspešne uplatnil porušenie svojich práv. Žalovaný je teda v predmetnej veci vecne pasívne legitímovaný. Odvolací súd zároveň poznamenáva, že nereflektuje, aby žalovaný tento prostriedok procesnej obrany uplatnil v konaní pred súdom prvej inštancie s poukazom na ust. § 366 CSP, preto na neho odvolací súd nemôže prihliadať, keďže žalovaný ako odvolateľ nepreukázal, aby bez svojej viny nemohol tento prostriedok procesnej obrany uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

13. Čo sa týka výšky priznaného finančného zadostučinenia v sume 380,80 eura, túto považuje odvolací súd za neprimeranú. Odôvodnenie priznanej výšky nároku musí byť presvedčivé, lebo táto

podľa zákona č. 250/2007 Z. z. spočíva na voľnej úvahe súdu, ktorá ale nemôže byť svojvoľná. Pri jej stanovení je potrebné vychádzať zo závažnosti porušenia práv a povinností, z okolností tak na strane žalobcu ako aj žalovaného a okolností, za ktorých došlo k porušeniu práv a povinností. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody. Kritériom kvantifikácie nároku by mali byť podľa odvolacieho súdu najmä okolnosti, za ktorých k porušeniu došlo, ich dosah na sféru individuálnych preferencií spotrebiteľa, ako aj závažnosť porušenia práv spotrebiteľa. Konkrétna výška priznaného finančného zadosťučinenia musí zohľadňovať skutkové okolnosti danej veci a spĺňať požiadavku primeranosti.

14. Je nesporné, že žalobca sa musel brániť žalobe žalovaného v základnom konaní, pričom už samotné súdne konanie je stresujúcim faktorom, odôvodňujúcim priznanie finančného zadosťučinenia. Žalobca však svoj nárok, okrem jeho prípustnosti v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. ničím ďalším neodôvodnil. Žalobca neuviedol, a to ani v priebehu odvolacieho konania, či konanie žalovaného viedlo aj k vzniku iných negatívnych dôsledkov v jeho súkromnom a spoločenskom živote. Takýmito negatívnymi dôsledkami resp. nepriaznivým okolnosťami prípadu, ktoré by mohli vzniknúť v súvislosti s nekalým konaním žalovaného je napr. vznik nepriaznivej majetkovej a sociálnej situácie v konkrétnom čase, odkázanosť na iných alebo psychická záťaž a pod.. Spotrebiteľské práva žalobcu boli porušené, a preto mu vznikol nárok na primerané finančné zadosťučinenie. Neznamená to však, že mu patrí v takej výške, ako sám požadoval, resp. v akej mu tento nárok priznal súd prvej inštancie.

15. Pri určení výšky priznaného zadosťučinenia odvolací súd prihliadal na všetky vyššie citované okolnosti prejednávanej veci, teda aj predmet sporu v základnom konaní a hlavne skutočnosť, že z pripojeného spisu Okresného súdu Svidník 5Csp/62/2021 (základné konanie) nepochybne vyplýva, aké služby boli žalobcovi poskytnuté, ako aj to, že tieto služby neboli žalobcom uhradené. S poukazom na uvedené odvolací súd dospel k názoru, že primeraná povaha a rozsahu porušenia práv žalobcu je suma 30 eur, ktorá, za daných skutkových okolností, zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje žalobcovi ako spotrebiteľovi satisfakciu za prežitú nepohodu počas vedenia základného súdneho konania a napriek priznanej výške odradí dodávateľa resp. jeho právneho predchodcu od ďalšieho porušovania práv spotrebiteľov, ktoré boli porušené základnom konaní. Žalobca zároveň žiadne osobitné okolnosti odôvodňujúce výšku uplatneného nároku dôkazmi nepreukázal. V súvislosti s výškou primeraného finančného zadosťučinenia je dôkazná povinnosť a povinnosť tvrdenia na strane spotrebiteľa. Výška nároku musí byť objektívne preukázaná. Žalobca svoje dôkazné bremeno uniesol len čiastočne, preto odvolací súd pri určení výšky uplatneného nároku zohľadnil aj to, že základnom konaní bol žalobca zastúpený advokátom, čím jeho diskomfort, resp. psychická záťaž boli znížené. Vo všeobecnosti odvolací súd nespochybňuje, že podanie žaloby a vedenie súdneho sporu zaťažuje každého spotrebiteľa (ide o zodpovednosť za svoje dôkazy a tvrdenia, za prípadný jeho negatívny výsledok), avšak táto samotná skutočnosť, podľa názoru odvolacieho súdu, nezakladá jeho právo na priznanie neprimeraného finančného zadosťučinenia. Preto odvolací súd priznal žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie, v tomto prípade v sume 30 eur, čo je suma postačujúca na kompenzáciu tejto nekomfortnej situácie a v prevyšujúcej časti nárok žalobcu zamietol.

16. Odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené dôvody napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP zmenil tak, ako je to uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku, keďže neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie a ani na jeho zrušenie.

17. O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 396 ods. 2 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a 262 ods. 1 CSP. Odvolací súd vychádzal zo zásady úspechu vo veci, ktorú treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu. Nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť uplatneného nároku. Žalobcu je potrebné považovať za plne úspešného, keďže mal plný úspech čo do základu uplatneného nároku a výška priznaného plnenia závisela výlučne od úvahy súdu. Napriek tomu, že bola výška finančného zadosťučinenia odvolacím súdom znížená, žalobca bol v odvolacom konaní úspešný čo sa týka základu nároku, preto mu odvolací súd priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, pričom náhrada účelných trov konania bude vypočítaná z prisúdenej istiny, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie do 60 dní po právoplatnosti tohto rozhodnutia, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

18. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).